

Sygn. akt I CSK 845/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa B. Spółki z o.o. w Ł.

przeciwko Bank S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 23 lipca 2013 r., sygn. akt VI ACa 1703/12,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód złożył skargę kasacyjną, w której wskazywał, jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, nieważności postępowania, oczywistą zasadność skargi oraz występowanie na tle skargi istotnego zagadnienia prawnego. Skarga nie jest oczywiście uzasadniona - lektura zaskarżonego wyroku nie dowodzi oczywistego naruszenia prawa przy jego wykładni czy zastosowaniu. Powód co najwyżej nie podziela stanowiska zajętego przez Sąd Apelacyjny, które zresztą jest w pełni uzasadnione. Nie zachodzi również nieważność postępowania. W ocenie skarżącego, miałyby ona wynika z nieprawidłowej reprezentacji strony przez aplikanta adwokackiego, co jednak jest poza zakresem kompetencji aplikantów, którzy nie mogą być samodzielными pełnomocnikami, a jedynie działać za profesjonalnych pełnomocników. Jak trafnie wskazano w odpowiedzi na skargę kasacyjną, z dokumentów dostępnych w aktach jednoznacznie wynika, że strona była przez cały czas reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, a aplikant działał jedynie w jego zastępstwie - w żadnym wypadku nie można zatem przyjąć, jak chce skarżący, że był reprezentowany przez aplikanta, a nie profesjonalnego pełnomocnika. Wreszcie przedstawiona w skardze kasacyjnej potrzeba wykładni przepisów prawa nie jest aktualna. W ocenie skarżącego, takiej wykładni wymaga art. 93 ust. 2 pr. bank. Przepis ten reguluje zasady ustawowego potrącenia bankowego. Tymczasem w badanej sprawie bank dokonał umownego postanowienia - na podstawie regulaminu stanowiącego integralną część zawartej z umowy. W tym stanie rzeczy należy uznać, że art. 93 ust. 2 pr. bank. nie znajdzie tu zastosowania, zatem nawet ewentualne wątpliwości na tle jego wykładni nie uzasadniają przyjęcia skargi do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

I.n